

ABONAMENT:

Pe an 6 cor.; pe 1/2 an 3 cor.

Pentru România pe an 15 lei.

Manuscripte nu se redau.

LIBERTATEA

INSERȚIUNI:

se scotesc după tarifa, cu prețuri foarte moderate.

Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

„TRIBUNA“

Pentru marele public neorientat în toate mizeriile vieții ziarelor noastre, — va fi fost foarte surprinzătoare știrea, pe care „Tribuna“ din Sibiu a adus-o în fruntea numărului său de Mercuri, în 16 (29) April, că adică ea, dela acest dat nu mai poate apare, ci încetează!

Deși în cercuri mai intime se zvonia despre acest lucru deja cu luni de zile înainte, dela marele ei proces din urmă, când i-a fost dată lovitură grea prin care i-se confiscă toată cauziunea: 11.000 coroane, — totuși toți nădăjduiau încă a se găsi chipul și modrul de a trece și acest păhar greu dela ea. Și de-aceia pentru știutori și neștiutori de-o formă, a fost isbitoare știrea, că dară nu s'a aflat scăpare și că încetarea acestui organ național, care prin vremuri făcuse fala presei noastre în lupta față de dușmani, a fost neîncunjurabilă!

De 'nzadar! Când, acum 20 de ani, chiar în April, duceau cel dintâi număr al „Tribunei“, cules gata, se-l pună în teasc, purtătorii lui l'au scăpat jos naintea mașinei, stricându-l, ca un *malum omen*, care a persecutat acest ziar în toată viața lui până la isbitorul seu sfârșit!

Dar' se nu ne dăm sentimentalismului și credințelor deșarte. Fapt e azi, trist, că acest ziar a fost frânt, a fost strivit de deținătorii puterii publice dela noi, cari vîzînd că jertfele personale nu pot înfrica pe susținătorii lui, că se află destui cari primesc suferința temniței pentru el, — au recurs la apucătura nimicirii lui materiale: atâtea și atât de mari pedepse în bani i-au dictat, încât au știut că-i va fi peste putință să le mai supoarte și va fi silit a sucumba, a cădea sub greutatea lor, ca Christos sub greutatea crucei ce trebuia să-i ducă spre locul de perzare.

Și și-au ajuns scopul.

„Tribuna“, spre bucuria presei maghiare, și spre rușinea libertății de presă dela noi, s'a stins!

Dar cred oare deținătorii puterii de stat dela noi, că prin asta și-au ajuns ei macar în parte scopul lor principal urmărit prin astfel de terorizare a presei noastre?

De cred, tare-s deseriți și mărginiți!

„Tribuna“ încetează, dar azi zece alte „Tribune“ îi țin locul!, și publicul românesc nici că va simți de-așa dispariția acestui organ național care în timpul mai nou nici că era așa îngrijit precum s'ar fi recerut dela el! Publicul român își află și mai departe hrana sufletului său după placul său, în celelalte ziare, naționale politice, ce nu-s cu nimic mai prejos de încetatul organ. Și mai ales în dezvoltarea și evoluțiunea noastră politică, dispariția

„Tribunei“ nu va fi o pedecă, ci mai curînd un imbold, care va trimite și pe cei mai blânzi, la acțiune, căci iată dușmanul prea s'a ridicat cu îndrăzneală!

O promit altfel înșiși susținătorii organului sistat, că vor scoate alt organ în locul lui, iar până atunci abonenții vor primi „Foia Poporului“ și eventual broșuri informative.

Deci bucuria zdrobitoarelor de naționalități, e pretimpurie! Și mai ales noi, cei rămași cu zile, le spunem cu hotărîre, că: n'au de ce să bucure! Mai suntem și noi încă aici!

Scrisoare din Arad.

— Roadele pasivității. — Lupta în congregație. — Sinodul diecesan. — Noul episcop. —

Și dacă ar mai fi fost între oamenii noștri politici vre-unul care ține încă la politica de pasivitate, vremile din urmă l'ar fi silit să schimbe convingerea politică. Las' că pasivitatea noastră în fond n'a fost de cât ficțiune, căci masele alegătorilor români pretutindeni mergeau cu sutele la urnă, dar' a și fost cu neputință de executat. E și o mare greșală politică să voiești să împiedeci cetățenii dela validitatea singurului drept, care le trezește conștiința, că și ei numără ceva în mașinaria mare numită „stat constituțional“.

O vreme poate își avea pasivitatea îndreptățirea sa. Prin proclamarea ei ne-a fost cu putință să ascundem lumii, că nu suntem în stare să ne trimitem bărbații fruntași în parlament, și s'o lăsăm în credința, că nu intrăm în parlament, pentru-că nu vrem.

Și roadele acestei pasivități? Roade pline de otravă: lățirea înspăimîntătoare a socialismului între Români. Am avut prilej să mă învîrt prin mai multe ținuturi ale Bihorului și Aradului și m'am înspăimîntat de progresul ce-l fac socialiștii în mijlocul românilor.

— Ce ești tu, băiete? — am întrebat pe un copilaș de vre-o 12 ani. — Is socilist! — mi-a răspuns fără a se gândi. — Și tata e socilist, și mama încă, și sora mea ai mică.

Pasivitatea ne-a împiedecat să putem apela la sprijinul moral al poporului nostru. Apelurile ce i-le-am adresat ținuteau numai sprijin bănesc; numai bani am cerut dela bietul nostru țeran, care abia e în stare să plătească porția, nu să mai contribuie și la întărirea unei politice, care numai bine nu-i putea aduce.

Vremile grele de-acum îi mână fără crutare în brațele socialismului. Pretutindeni încep să resară steaguri roșii. Țeranii români se înscriu sate întregi la asociația socialiștilor, fac sgomot, încenează tumulturi, ba, — cum s'a întâmplat Dumineca trecută în Chitighaza, — au fost chiar formale resoale, cari numai prin sânge se pot potoli. Și toate aceste pentru-că noi prea puțin ne-am interesat de soarta lor, bătînd mereu câmpii unor tactice politice fără folos. Numai o activitate conștientă va putea pune stavilă acestui mers prăpăstios, numai luând noi mai serios în mână apărarea intereselor poporului — în parlament!

Și, că am avea bărbați în stare s'o facă, ne dovedesc luptele din congregații, aceste „parlamente provinciale“ ale țerii.

— Și foia D-Voastră s'a ocupat cu lupta frumoasă ce-au dus-o Români din comitatul Aradului în congregația ordinară dela 23 Aprilie. Au cerut respectarea legii de egală îndreptățire a naționalităților, care lege îi asigură limbii române dreptul de-a fi și ea limbă protocolară a adunării, firește pe lângă cea oficioasă maghiară.

Velici, Dr. Suci, Dr. St. C. Pop au fost aceia, cari cu motive sdrobotoare au cerut respectarea acestei legi și au propus, ca adunarea să primească de limbă protocolară și limba română. Propunerea a și intrunit 106 voturi, dar comitele totuși a declarat-o de căzută, deoarece-ce n'a votat pentru ea a 5-a parte a totalității membrilor congregaționali. Chestia limbii însă n'are să dispară în curînd de pe tapet: se va aduce din nou și iarăși din nou în discuție, — până când în urmă membrii șovinisti vor trebui să recunoască și limba română de limbă protocolară, cum e spre pildă în comitatul Caraș-Severin.

Dintre Români puțini au lipsit; și cei cari au lipsit, au lipsit deținuți în contra voinței lor prin piedeci de neînălțurat. Singuri frații Beleș: protopopul Aradului și notarul public, au lipsit ostentativ.

— Dumineca trecută s'a deschis și sinodul diecesan al diecesei Aradului și Orăștiei. Sedințele sunt presedate de P. S. Sa noul episcop: Ioan I. Papp. În discursul său de deschidere a schițat planul de muncă a noului sinod, rugînd toți membrii să conlucre cu toții spre binele bisericii și neamului.

Noul episcop de alminteri și-a început munca prin un fapt frumos: A cumpărat pe seama bisercii un clopot mare în preț de 8000 coroane, care întâi dată va suna la instalarea sa în scaunul episcopesc!

Fie, ca noul clopot să vestească turtura începerea unei ere nouă: începerea erei de pace și bunăînțelegere între fiii aceluiași neam.

M. A.

Clopotul.

Correspondentul nostru din Arad ne vestește în scrisoarea ce o publicăm mai sus, că noul Episcop, Il. Sa. I. I. Papp, a avut originala și frumoasa idee, de a cumpăra un clopot nou, mareț și scump, pentru biserica catedrală de acolo, care se sune întâi în ziua instalării Sale de Episcop! Și zice correspondentul nostru: Fie ca noul clopot să vestească începerea unei nouă ere, de pace și bunăînțelegere între fiii aceluiași neam!

În cele 3 centre ale celor 3 episcopate gr.-or. române, tocmai sunt intrunite Sinoadele lor anuale. Arhiepiscopul le-au deschis cu vorbiri pline de tănguiri și îngrijiri pentru viitorul bisericii... În deosebi la Sibiu s'a apăsât tare pe coarda lamentării.

Și noi simțim până în fundul sufletului, că drept are arhiepiscopul a se plînge, că mult rău se simte chiar în sinul bisericii, multă slăbiciune omească, patimă, materialism, corupție chiar, și prea puțin din duhul evangelic, din dragostea și altruismul ideal, pe care îl reprezenta Mântuitorul întemeetor al bisericii. Iar de vei căuta după adevăratul isvor al rului, nu știm zău unde vom da de el, jos ori sus, și tare ne temem că ne vom trezi în față cu un prea cunoscut și șiret proverb popular despre ce zice și ce face popa, și cu unul și mai crud dar prea adevărat!

Ne gândim însă că toate sunt trecătoare în lume, și bunele și relele. Și ne gândim că la Sibiu chiar se lucrează la o biserică, care se fie fala întregii Metropolii, și la aceea nu peste mult, după clopotul cel nou dela Arad, se va pune un clopot și mai mare, a cărui sunet se răsună și mai departe, peste trei diecese, — și lărgim, mutatis mutandis, vorba correspondentului nostru dela Arad, zicînd:

»Fă, Doamne, ca macar acel clopot să însemneze și să vestească începerea unei ere nouă generală în biserica noastră, eră de mărire, de iubire evangelică, de pildă bună din jos în sus și din sus în jos, că atunci nici

simțul religios nu va mai »slăbi«, de ce ne tot tănguim, și nici biserica, nici neamul peste tot!«

Asupra activității Sinoadelor însăși vom reveni. Până acum abia s'au făcut constituiri, verificări și s'a făcut intrarea în desbaterile meritore. Sedințele se vor sfîrși probabil Lunea viitoare.

Prigonirea unui preot.

Onorată Redacțiune!

Vă e cunoscut faptul, că eu, pentru-că am provocat pe pruncii poporenilor mei din Bârcea-mare, umbilători la școala de stat din Bârcea-mică, să nu mă mai salute cu „Jó nu pot odjon oz Isten“ am fost și canat prin ziarele ungurești, și Ministerul de Culte nu m'a întărit de catechet la școalele de stat din Deva.

Mi-am căutat atunci altă parohie și m'am mutat la Rîu-alb. Prin asta credeam, că la pertractarea punerii sub acasă, ținută în Sâmbăta sf. Paști, (18/IV. n. c.) voiu fi achitat de „agitația“ presupusă. Dar' nu Tribunalul din Deva a aflat de bine a mă pune sub acasă, și a defipt ziua de pertractare finală pe 13 Maiu n. c.

Vom vedea ce va fi și atunci. Conștiința mi-e liniștită, căci legea n'am călcat-o. Dar' a-mi apăra legea și ritul meu am jurat, apoi dulce limba mea, încă nu mi-o las, se știu că ori-ce furii șoviniste se vor da peste mine!

Rugându-vă ca aceste puține șire să le publicați în prețutul ziar ce redigeați, sum cu toată stima

Rîu-alb, la 29 Aprilie 1903.

Iosif Stupinean,
paroch.

Din parte-ne nu putem din destul lăuda pe acest venerabil preot, pe care în simțul seu național nu-l poate clătina nici o amenințare, nici o primejdie. Onoare lui!

Adio!

La încetarea „Tribunei“.

O stea s'a cufundat în mare;
E steaua unui neam robit,
Care pe cerul României
Călăuzind, a strălucit.

Era un far de mîntuire,
În luptă pavază n-ea fost,
Tesaur, — care numai astăzi,
Când l'am pierdut, îl știm ce-a fost!

În drumul nost, preste prăpaste,
Ea ne-a aprins în inimi foc
Îmbărbătînd în luptă neamul
Însătoșat după noroc.

O stea s'a scufundat în mare;
S'o plîngem, că ne-a fost tovarăș!
Dar se sperăm că steaua noastră
Va răsări pe ceriuri earăș!

Va răsări cu mult mai mîndră,
Mai falnică decum a fost,
Cu foc mai mult, și cu mai multă
Speranță 'n viitorul nost!

O stea s'a scufundat în mare,
E steaua unui neam robit,
Care pe cerul României
Călăuzind ne-a strălucit...

Sibiu, 28 April 1903

E. V. Moldovan.

Cronică literară.

MARIA CIOBAN

Amicul nostru Ilarie Chendi scoate de sub tipar la București un volum de critică literară, primul dsale volum de acest fel, sub titlul „Preludii, încercări critice“. „Sămănătorul“ publică un capitol din opul dlui Chendi, care se arată deja și prin acest capitol, foarte interesant pentru următorii literaturii noastre și a critice ce i-se face. Capitolul dat de „Săm.“ e cel care tractează despre activitatea literară a două scriitoare ardeleni, d-șoara Maria Cunțan și d-na Maria Cioban m. Botiș. Reproducem și noi de astădată aprecierea asupra d-nei Maria Cioban, din ale cărei poezii cetitorii noștri au avut și ei adesea plăcerea a gusta. După-ce apreciază tare favorabil pe d-șoara Cunțan, arătându-o ca pe o elevă a școlii lui Coșbuc, dar' cu „simțire proprie, gândire originală“, care vădesc, că d-sa „este de sigur o personalitate artistică“, — dl Chendi urmează:

„Mai avem însă o sorioară de-a lui Coșbuc în Transilvania, pe d-na Maria Cioban m. Botiș.

N'a scris încă mult. Abia câți-va ani îi găsec numele sub câte-o poezie, dar' cetesc tot ce scrie și îmi place une-ori. Vîd cum din îngrămădirea de cuvînt dela început, se desface tot mai clar o formă mai aleasă. Vîd cum confuzia din întâiele versuri se împrăștie. Și în timpul din urmă găsec în poeziile ei idei lipsite de banalitatea altor începătoare. Prin toate însă trece spiritul lui Coșbuc în vîdită măsură; toate sunt sărutate de același soare.

Fiică a munților apuseni, a celor-ce „aur poartă“, Maria Cioban are într-adevăr ceva dela munte în ființa sa. La chip seamănă mult cu fecioarele tiroleze, numite „Sennerinen“, cele cu peană în pălărie, vioaie și cu ochii îndrăsneți. O pot asemăna și cu fetele noastre din sat, cari, coborînd de pe coastă, cu cofele pline de mure sau smeură, chiuie de răsună valea.

E tipul sănătății femeii crescute în aerul înviorător al brazilor. Și această sănătate o găsim și în versurile dinsei, în cari dragostea pentru tot ce e senin constituie nota principală. Crescută într-o parte a românismului, unde acesta mai bine și-a păstrat caracterul național și obiceiurile străbune, unde portul și graiul sunt la adăpostul influențelor străine, d-na Cioban scrie în limba poporului și despre popor. Admiratoare a dragostei țeranului, a acelei naive și mulțumite iubiri, de cari noi cărturarii cu vecinicele noastre interese și rezerve convenționale, ne-am îndepărtat, fără a o mai înțelege, Maria Cioban o descrie cu destulă fidelitate, ca în poezia următoare din „Familia“:

Roșie 'n față ca bujorul,
Cu costița despletită
Tremură de zăpăcită,
Și 'n bucați lângă răchită
Zace spart ulciorul.

El — căci Toader e greșitul —
Stă de-o parte ș'o privește;
Zamfiruța 'ngălbinește
Și îi zice: „Mi-l plătește,
Și lasă glumitul!“

„Bucuros, cunosc păcatul,
E al meu — dar' n'am ce face;
Și de-aceia pentru pace
Cumpăr toate câte-o face
Până Joi, olarul.

Dar' aici se viu cu mine,
Să le umplu pe răcoare
Ș'apoi pentru fiecare
Vas ce-oi sparge-o sărutare
Capăt dela tine...

Ce-a mai fost, nici eu nu știu
Dar' femeile mirate
Spun c'abia mai pot străbate
La apă de hîrburi sparte
Ce's pe lângă riu.

O altă și mai caracteristică poezie este „Cercuitorul”, scrisă în graiu moșesc, publicată în „Familia” din 1898. Și aici se îngână doi îndrăgostiți, un Moș cercuitor, cu Leana. O citez, pentru-că afară de Coșbuc nimeni n'a scris bucăți de felul acesta, o descriere atât de justă a dragostei rustice. Este fără îndoială efectul școlii lui Coșbuc, care tinde a scoate pe scriitor din cercul subiectivismului și-l îndeamnă a privi lumea din afară. Și același lucru îl observ în poeziile în care d-na Cioban preamărește frumusețile naturii. Sunt frumoase imnuri de preamărire a firei (cea mai reușită: „Mi-e dor” din „Convorbiri” pe 1899) în care pricepera de-a descrie e de netăgăduit.

„Cu toate astea însă talentul d-nei Cioban abia e în zorile dezvoltării”. Și mai departe criticul arată ce crede că e încă șovăitor, începător, la d-na Cioban, recomandându-i atât d-sale cât și altor scriitori în felul de scris alui Coșbuc, cernere scrupuloasă și îngrijire a formei și tot mai multă adâncire în studierea limbii și poeziei populare, fără de care nu se poate scrie bine în felul cum Coșbuc, adâncul cunoscător al acestora, scrie.

Nouă primejdii.

— În atențiunea cercurilor bisericesti —

Invetătorii confesionali maghiari din Ungaria, au ținut în 14 i. c. o conferință, în care au luat poziție pentru urcarea salariilor.

În conferință au adus și unele hotărâri de nobis-sine nobis, în numele tuturor invetătorilor confesionali din țeară. Hotărârile lor însă au așuțit politic dușmănos nouă naționalităților. Eată ce anume au hotărât:

1. Invetătorii confesionali, comunali și de stat, se nu poată avea salariul mai mic, de cum au funcționarii de cl. III. grad. XI. ceea-ce face 1400 cor. la

an. Iar' în legătură cu aceasta sub punct

4, 5.: Dacă confesiunea care susține școala nu ar fi capabilă a solvi acest minimum de salar, acesta se fie întregit de stat; iar' pe invetătorul a cărui salar îl întregeste statul, se-l confirme în post, ministrul de culte(?) și

b. Fiecare invetător, înainte de-a intra în funcțiune, se depună jurământ pe constituția maghiară!

Toate acestea hotărâri tind a pregăti o lovitură constituției noastre bisericești.

Ne-au luat o grămadă de școli deja, când cu ridicarea salariului la 600 coroane, iar' acum, după-cum se vede, vreau se ni-le pape pe toate. N'am avea se ne ocupăm deloc de aceste hotărâri de caracter oarecum privat, dar' avem credință, că aceste conferențe au fost puse la cale, pe după culise, de însuși guvernul din Pesta.

Și nici așa nu am mai zice nimic, dar' abia s'au început mișcările acestea, și am văzut deja, că și la noi se află malcontenți.

De-ocamdată puțin. Se vor afla ei însă și mai mulți!

Și iată-ne în fața unei nouă primejdii, care ne e în pregătire!

S'au aflat câți-va fii rătăciți de-ai noștri, cari au și înaintat formală petiție către numita conferință fără a ști, că ei altă cale au pentru cere-urile lor!

Și de-aceea stăruim asupra acestui lucru, asupra acestui început al răului, cerând superiorităților bisericești meditare asupra lui și luare de măsuri de prevenire!

J-us.

Meseriașii noștri.

— Mișcare sănătoasă în sinul lor. —

Pilda bună prinde! De mulți ani de zile foile noastre naționale strigau întruna, și cu drept cuvânt, că neamului nostru îi lipsește zala care leagă, împreună, inteligența cu poporul: breasla meseriașilor și comercianților. Și mereu-mereu se zicea: „Imbrățișați Români meseriile și

părți. De multe ori era gata-gata să cază la pământ căci nu avea răgaz să-și tragă nici sufletul de urgia și furia balaurilor hidoși și îngrozitori. Ast-fel lupta ținu trei zile și trei nopți fără întrerupere. După două nopți, omorise încă doi bălauri; și avea de luptat numai cu unul — însă cel mai puternic și mai rău; acesta vându-se singur, lupta mai voinește decât ajutat de cei l'alți trei tovarăși ce căzuse ucizi de voinic. Voinicul se luase de gânduri, — vede că de acest bălaur nu va fi chip să scape; și la urma urmei!... desperat aruncă cu buzduganul în el la noroc... sau că-l omoară, sau că moare desarmat, — însă dădu cu atâta furie și putere, în cât trăsându-l în cap, balaurul căzu mort!... În fine scapă de toți patru; dar și buzduganul când se duse se-l ea, era rupt în două.

Voinicul căzu de oboseală și dormi cât mai era până seara și toată noaptea până se crăpă de ziuă. Apoi se duse în marginea apei, se spală și scoase o năframă din sân de se șterse. Și când își răsuci mustața neagră!... odată se trezi imbrăcat ca fiu de împărat: încins cu paloș la brâu, cu haine scumpe, strânse pe pulpe și la mijloc, coif de aur pe cap, cu curea în zale pe sub bărbie; ear când își aruncă ochii în spre cal, el juca vesel în prejma Zeiței ce

ne goțu!... Și cu ajutorul lui D-zeu, vedem că acest lucru se și întemplă în măsură tot mai mare, deși încă nu în măsura în care ne-ar fi de lipsă.

Iar din sinul intiliginței noastre s'au ridicat aici unul, colo altul, cari s'au pus pe lucru să arate, că și până se se ridice alte generații mai abundante de meseriași, deja în zilele noastre avem mulțiori și harnici meseriași și ici și colo, dar fiind ei lăsați de sine, stau perduți în umbra societății, adesea smeriți și umiliți, căci se simt par'că străini și părăsiți, ori apoi se perd în sinul societăților de meseriași străini, în mijlocul cărora se învârtesc.

Îndesebi lucrarea acestor intiliginți români, cari s'au făcut pe sine argint-viu care se adune în jurul lor metalul prețios, dar risipit al breslei meseriașilor noștri, și se-l închege și se-l scoată apoi frumos într-o bucată la iveală, vrednicește toată lauda și recunoștința neamului!

În seria aceasta de idei, în primul loc trebuie să ne gândim la meseriașii români din Sibiu, decând și-au pus în frunte pe zeolul lor președinte Victor Tordășian. Cu un zel curat apostolic, acest om s'a silit a trezi în vechea reuniune a meseriașilor români sibieni, viața care tare adormise în ea. Prin producțiuni prin întruniri fel și fel, el i-a pus în mișcare și i-a ambiționat și i-a făcut să le meargă vestea cât cu drept, cât cu tendință, pentru a fi altora de îndemn ce se veste că ar fi la Sibiu.

Și ca ne-altă-dată în trecut, s'a văzut pe rînd pornită o febrilă și aventată mișcare între meseriașii români, între cei din *Sebeș* conduși de un invetător zelos, dl. Tătar (azi contabil de bancă);

— între cei din *Brașov*, grupați în jurul dlui Ars. Vlaicu, care le reconstituie Reuniunea;

— între cei din *Orăștie*, călăuziți de dl C. Baicu, și luptând a-și forma Reuniune proprie (până acum fără succes);

— între cei din *Braș*, grupați în jurul dlui prof. V. Boneu;

— între cei din *Blaj*, sub poața dlui prof. G. Precup, și a

încă dormea numai într-o cămașe subțire de mătase, pe un pat de flori presărat cu petale de crini albi, — de părea că căzuse zăpada peste ea.

Zeița era tînără și atât de frumoasă, cum nu-și poate închipui mintea oamenilor muritori.

Voinicul cum o vèzu dormind, se apropie căzînd în genunchi, hotărît s'o sărute, — după cum își puse în gând încă dela curtea împărătească. Dar cum se apropia de ea, Zeița Mărilor frumoasa lumii se deșteaptă și deschizînd ochii ei mari frumoși și limpezi, zîmbi fermecător.

Voinicul sedus peste măsură, avu o clipă de șovăire și era gata a călca peste datoria sa și voia împăratului, însă Harap năzdrăvanul simțînd aceasta, când trânti cu copita în pământ de se stărni valurile mării, el își veni în fire; ear Zeița sări drept în picioare. Voinicul atunci cuprînzînd'o pe mijloc, sări cu ea pe cal.

Și când înfipse pînteni odată în burta calului, se repeziră tocmai în vîntul turbat. Zeița atunci leșină, ear voinicul coborîndu-se în direcțiunea spre palatul împăresc, profita de ocazie și strîngînd'o la piept o sărută cu foc... Atunci Zeița s'a deșteptat, a suris frumosului Voinic, dar n'a zis nimic; însă el temându-se de această faptă; a început să tremure și a zis:

— Să știi frumoasă Zeiță și

măestrilor Coltor și Gruita, cari de ani de zile se hărțuesc cu ministrul să le întărească statutele, și i-a respins de trei ori, până abia acum, pe Florii, le-au primit întărite și azi avem în Blaj o nouă reuniune română de meseriași, în toată forma!

În alte părți asemenea.

Cu un cuvînt: tot mai viu es la vedere conturile breslei meseriașilor, a zalei mijlocii care leagă treapta inteligență a neamului, de clasa poporului agricol. Când ici când colo se ridică câte-o movilă ori moviliță peste plaiul național, fălăind în vîrfurile ei stindardul meseriașilor ce se înalță.

Noi salutăm cu bucurie ivirile și înălțările de atari stindarde!

Și în sinul reuniunilor se fac în multe locuri începuturi de frumoase lucrări: La Sibiu s'au pus baze la mai multe fonduri: pentru ajutorarea văduvelor meseriașilor, pentru orfanii de meseriași, și cel mai de frunte pentru *hala de vînzare* în casa proprie!

La Brad încă au avut o frumoasă idee: au înființat anul trecut un „*Fond de zestre*” pentru ajutorarea fetelor sîrmene dar harnice și morale, care se vor mărita după meseriași asemenea harnici și morali. Și s'au dat deja 3 ajutoare din acest fond! Fiind el încă modest, nici ajutoarele n'au putut fi prea-prea: câte 30 coroane la una. Au fost împărțite fetele cari s'au măritat după măestri Ales. Săbău, croitor, Sabin Jula, pantofar și Filip Tirica, mésar.

Lucruri acestea încă mici, dar ele au mult ambiționarea meseriașilor români și trezesc în ei *conștiința de sine* și i înalță ca breslă și ca singuratici!

Salutăm cu bucurie acestea sănătoase porniri în sinul meseriașilor noștri!

Pomelnicul suferințelor. Tribuna dela 23 April a publicat recapitularea tuturor pedepselor ce a îndurat ea numai în cei din urmă 10 ani din cei 20 ai vieții sale, și din acela reese, că a avut numai dela 1893 până azi de plătit pedepse în bani

scumpă mea stăpână, că te duc împăratului — stăpănu-meu. Ear dacă te-am supărat cu ceva, rogu-te eartă robului tîu.

Zeița drept răspuns, l'a privit cu drag în ochi și i'a zis:

— Ah! strînge-mă în brațe căci mor de frig — prea în slavă suntem.

* *

Harap năzdrăvanul a mers numai în sbor; însă aproape de curtea împărătească, s'a coborât pe pământ, și a zis:

— Frumoasă Zeiță! de azi înainte stăpână se-mi fi. În viața mea te voi sluji și te voi scăpa dela ori-ce belea, — numai rogu-te, se nu spui înălțatului împărat că sunt mîndru năzdrăvan. Căci de aci trebuie să mă prefac earăși în cal bătrîn și ostenit.

Calul se prefăcu într'un globoiu prăpădit de oboseală, ear voinicul în haine de vizitiu.

Împăratul când primi ștăfeta prin niște călăreți ageri că se apropie Zeița Mărilor frumusețea lumii, fi eși înainte cu toată împărăția, toate trăsurile, tot alaiul și toate muzicele și trîmbițele împărătești. Dar Zeița când dădu cu ochii de împărat și l' vèzu așa de urât și mai mult bătrîn, amar s'a scărbit în sufletul ei.

Împăratul a făcut mare petrecere care a ținut nouă zile și nouă nopți.

și spese, 56.000 cor., și redactori în temniță pe 204 luni sau 17 ani!

Iar acum mai are în zurgere alte vre-o 6 procese. Și în ziua de Paști și a doua redactorii ei primeau la citații și erau ascultați la judele din Sibiu, anume d-nii Victor Lazar, Silv. Moldovan, I. Em. Prodan, iar la Blaj Dr. Casiu Maniu. Curat ploaie de prigoniri pe ei. Sub greutatea tuturor acestora, a fost silită a înceta de a mai apare.

Știri politice

— Regele Angliei Eduard e încă tot pe drumuri, în călătoria sa mare politică.

În Lisabona s'a decretat alianța între Anglia și Portugalia, lucru de care au lipsă ambele puteri pentru a-și apăra interesele în Africa de sud.

În Gibraltar și la Malta visita regelui englez a marcat întărirea poziției Angliei în Marea-mediterană.

De aici regele a mers la Siracusa, apoi la Neapole și Roma, pentru a întări iarăși vechia amicitie a Angliei față de aceste puteri. Peste tot locul șeful putericei Britanii a fost primit cu însuflețire.

Visita aceasta e în felul său o reparare a înstrăinărilor ce se făcuseră față de Anglia în timpul războiului cu Burii. Toată Italia ca și Franca și alte țeri, murmurau contra Englezilor. Acum Regele merge și cu marea lui autoritate și greutate, șterge ca cu un burete, toate urmele celor zile încordate și peste tot locul stabilește bunele legături și preținzi de mai înainte, și toate statele le primesc cu liniște.

Din Roma, Eduard merge la Paris întărind legăturile cu Franca. Atât regele Italiei, cât și președintele francez, și ceilalți, vor întoarce apoi visita la Londra. Și se crede că suntem în ajunul unor nouă grupări politice: Italia se va apropia mai mult de Franca și Anglia ca de triplica din care face parte.

După petrecere, împăratul aducîndu-și aminte de voinicul care i'a îndeplinit cea mai mare dorință, întrebă jupănul curții:

— Unde e voinicul?

— La grajd, — zise jupănul.

— Dă ordin să i-se dea mîncare și băutură bună că poate va fi obosit.

— Cum!... la grajd ții Măria-Ta asemenea voinic, care a fost în stare să-mi sfărîme palatul din-tr'o singură lovitură de buzdugan?... Șimi-au omorât balaurii ce erau în stare să scufunde munții în mare? — zise Zeița Mărilor mișcată.

— Acolo îi place lui, căci e de meserie grăjdar.

Apoi numai decât împăratul chemă în ascuns pe jupănul curții și i spuse să arunce voinicul în temniță; iar la ziuă se-l ea capul.

— În fine după-ce se termină petrecerea, împăratul se duse la Zeița și i zise:

— Acum scumpă Zeiță, cred că primești să fii împărătița mea.

— Nu pot împărate — până mai întâi nu vei trimite pe cel-ce m'au adus pe mine aci, se-mi aducă hergheliea de iepe din fundul mării.

Împăratul îngălbini de furie în fața acestei condiții, mai cu seamă că nu era sigur dacă voinicul mai trăește sau nu, — căci tocmai începuse a se lumina de ziuă. — Dar el totuși stăru:

Correspondență

Brad, în Aprilie 1903.

Petrecerea meseriașilor români.

A doua zi de Paști meseriașii români din Brad au arangiat a 4-a petrecere împreună cu declamări și cântece naționale, executate de ei și de coriștii din Sécărămb.

Di Filip Tirica, mésar, cu multă duioșie a declamat „Rugămintea din urmă” de G. Coșbuc, iar dl I. Perja, cală de ferar, cu pricepere a interpretat pe „Bețivul” de Th. Speranță, producând în ascultători mult haz.

Coriștii din Sécărămb, toți tineri băieși, în frunte cu invetătorul lor Ioan Jula, în număr de 13, au sosit pe jos la Brad, în ziua de Paști seara, pe o vreme și cale grea.

A doua zi au cântat în biserică la liturghie și seara la petrecerea meseriașilor, unde s'au produs cu 7 cântece naționale și o declamare. Executarea cântecelor a fost cam primitivă, dară considerând că sunt tineri băieși muncitori și dl invetător încă tânăr, a fost totuși îndestulătoare. Cu zel, mai târziu vor putea să se prezente și mai bine. Altcum mulțumită pentru osteneală!

Și la petrecerea aceasta a meseriașilor noștri a participat un public numeros din Brad și jur. Căci publicul român dă atențiune tot mai multă sortii meseriașilor noștri. De D-zeu, ca acest interes nobil să nu slăbească nici în viitor!

S'au încasat 166 cor., au eșit 111 cor., venit curat 55 cor., din care 50 coroane sporesc „Fondul de ajutorare a invetăcelor și sodalilor meseriași români din Brad”. Acest fond de prezent e de 316 cor. 86 fil. Ear' 5 cor. s'au dat „Fondului de zestre” pentru fetele sêrace, dar' harnice și morale, care se vor mărita după meseriași asemenea morali și harnici.

La petrecere au suprasolvit d-ră Olimpia Omăta 80 fil., Szöcs și Szabó câte 20 fil., au contribuit dl Michail Stoia și dl Menking director de băi câte 20 cor.

Cea mai caldă mulțumită tuturor, cari au participat și au spriginit nobilul scop.

Că și bunii noștri meseriași români din Brad se silesc a urma colegii lor din alte centre mai mari, se poate vedea și din următoarele:

În 22 Februarie meseriașii convoacăți la o adunare, fără preget s'au prezentat aproape aproape toți și animați de vorbirea de deschidere care a accentuat succesele lor, cum și de activitatea meseriașilor din Sibiu, Brașov, Arad, Orăștie și alte centre mai

— Nu e nevoie de herghelia de iepe, — căci cai și iepe am prea multe.

— Nu pot alt-fel.

— Te rog ca pe Dumnezeu frumoasă Zeiță.

— Nu pot.

— Eu cred că e mai bine să te supui voinței mele; când te afli sub împărăția mea, și mai cu seamă între zidurile palatului meu.

Atunci Zeița se ridică în picioare, nepăsătoare și mândră:

— Nu mă tem de zidurile și împărăția ta... căci poruncesc mării de npinge talazurile ei în spume, până de-asupra culmei dela acest palat...

Atunci împăratul eși afară și strigă ca un leu să vie jupânul curții numai decăt.

Jupânul sosi găfăind; atunci împăratul fi porunci la ureche:

— Du-te numai decăt și 'mi adă voinicul.

— Cred că e mort! zise jupânul.

— Să mori și tu de-o fi el mort, — urlă împăratul furios.

Atunci jupânul repezindu-se pe scări înspăimântat, se dete de-a rostogol până jos; slujitorii îl rădicară sdrobot de tot. Atăta putu să zică:

(Va urma.)

mari, ei sau hotărît să înființeze „Corul meseriașilor” cu scopul, primoloco de a înălța în biserică serviciul D-zeesc, iar petrecerile lor dându-le în favorul „Fondului de ajutorare și de zestre” să le facă mai atrăgătoare!

Ca hotărîrea luată să fie și ținută, toți s'au legat sêrbătorește față de cor prin o declarație-obligământ, a-l susținea cu spriginul lor moral și material chiar.

Coriștii sunt azi în număr de 15, puteri foarte bune, și și-au început activitatea în 1 Martie. Cercetează foarte regulat oarele, și progresează sub dirigența d-lui M. Stoia instructor de cântări la gimnaziul românesc din Brad.

Bucură-te iubite cetitor de bucuria noastră! Sus inimile bravi meseriași! Prin credință în D-zeu și voință tare, prin muncă și cruțare, dela puțin la mult vom ajunge!

Vasile Boneu.

ECONOMIE

Dela „Reuniunea economică”.

Reuniunea noastră economică română din Orăștie, încă la începutul ei a vestit pe economii noștri, că cei ce doresc să aibă mașini economice aieveau bune, să se adreseze reuniunii, că ea și-a căutat legături cu fabrici de mașini de rangul întâiu și le mijlocește economilor mașinile cu a cincea parte mai ieftine decum le-ar căpeta după catalog cerându-le ei de-a dreptul.

Neîncrezător însă și prea „conservator” cum e, poporul nostru nu ușor prinde nici cele mai bune povețe ce i-le dai, ci te privește ani de zile neîncrezător și abia dacă vede că zău asta așa-i cum ne spun domnii ăștia, apoi vine om după om și încearcă.

Am văzut-o asta în anul întâi la altoi și la trifoi. Pătrunsă de însemnătatea pomăritului, prea neprețuit la noi, și a cultivării nutrețelor măestrite — Reuniunea a stăruit din răputeri pentru răspândirea altoilor și a sămânței de trifoiu. Și abia a putut împărți acuși cu sila, vre-o 600 altoi în acel an și vre-o 3—4 măji de sămânță de trifoiu.

În anul al doilea Reuniunea a împărțit preste 1200 altoi și 10 măji de trifoiu, iar ăstan numai acum în primăvară 1600 altoi și 15 măji de trifoiu și la toamnă vom mai împărți pe atâtea altoi. Azi nu numai că nu se mai codesc a le lua, dar acuși ne scot din sat că nu li-se ajung câte ar dori să aibă! Căci au văzut de ce folos le e, ce le imbie Reuniunea noastră.

Mașinile.

Singur privitor la mașini n'am ajuns a le putea răspândi precum am fi dorit și precum dorim.

Abia în vara anului trecut au cerut mai mulți membri din Șibot, să le procure Reuniunea o mașină de sămănat. Li-s'a procurat, și au cruțat la prețul ei cor.

Iar membrul Nicolae Herbai din Dobra a cerut să i-sê procure un trieur (ciur mare de ales grâu). I-s'a procurat: a cruțat la el coroane.

Un alt membru o mașină mai mică.

Pentru a lua la cunoștință și membrii din alte părți ai Reuniunii foloasele ce au dela mașini bune, lăsăm să urmeze mai jos scrisoarea pe care dl Nicolae Herbai din Dobra a trimis-o zilele astea secretarului Reuniunii economice dela noi.

Iată-o pe scurt:

...Scusați, că la binefacerea Dv. noi nici macar o scrisoare de mulțămire nu Vi-am trimis. Dar știind

că pentru popor și pentru înaintarea lui jertfiți ostenelele, ne veți scusa că acum după jumătate de an venim a Vê mulțumi pentru procurarea trierului, — când vin a vê ruga pentru un lucru nou.

Cu o cale Vê raportez, că suntem foarte mulțumiți cu trierul! Până acum am încasat aproape a patra parte din prețul lui (într-o singură toamnă!), cu 3 cr. de 30 litri, și ce e mai mult: bieții economi, care nici când nu au putut avea un grâu curat, acum, desi-l aduc plin de tot-felul de gunoaie, numai se miră când vèd cum s'a putut curăți așa de bine! Trierul e de tot mare, e o mașinarie întreagă, netransportabil, avènd vre-o 3000 kgr. greutate”.

E vorbă de un trier modern la păreare scump, dar iacă adevèrindu-sê vorba care atât de adese o au spus prelegătorii Reuniunii în prelegerile lor prin comune: *nici o mașină, ori-cât de scumpă să fie, nu e scumpă!*

Ea sê plătèște pe sine în câțiva ani! Dl Herbai în anul întâiu, când nici nu i-s'a stabilit încă vestea trierului, și-a scos a patra parte din preț prin tacsă mică ce a luat! În alți doi ani de sigur i-sê plătèște de tot și-i rămâne de cinst, — unde pui apoi folosul oamenilor de-a avea un grâu aieveau curat!

Și așa-i cu toate mașinile economice! Numai cei târzi la judecată nu o înțeleg încă asta.

Confratele dela Dobra, ne cere apoi să-i procurăm din nou o sămăntătoare de cucuruz cu 3 rënduri și o săpătoare americană zisă „Planet junior”. Li-sê face și asta — și comitetul Reuniunii noastre economice o face asta pentru toți membrii sei, cari prin ea ajung la mașini bune și mai ieftine ca altfel.

NOUȚĂȚI

DI Dr. Samuil Vladone unul dintre însufleții fondatori ai foii noastre, a depus în 18 Aprilie n. la Têrgu-Mureșului censura de avocat. Noul avocat își va deschide cancelaria la Murêș-Ludoș, com. Turda-Arieș. Ii dorim succes strălucit!

La „Ardeleana” cu începere dela 1 Maiu n. sunt Lunea, Marța, Mercuria și Joia, numai înainte de amiază ore de biurou. După amiază în aceste zile cancelariile sunt închise! Vinerea și Sâmbăta însă sunt deschise și după amiază.

Nr. 15. Pe o parte a exemplarelor numărului trecut s'a tipărit pe față întâi tot Nr. 14, ca număr al foii, în loc de Nr. 15. Onoratiile noștri abonați, cari doresc a avea colecțiile în ordine, să binevoiască a îndrepta această greșală de tipar. Pe paginile din lăuntru și urmă, e tipărit numărul cel corect.

Nou General-major român. Foaia oficioasă publică lista celor avansați la miliție de 1 Maiu a. c. Printre aceștia cu bucurie dăm și de numele unui ofiter superior român, dl colonel **Nicolae Cenna**, originar din Bănat, care e înaintat la rangul de General-major, și totodată decorat de Maestatea Sa Impăratul-Rege cu Ordinul Coroanei de fer cl. III, pentru excelențele servicii prestate ca comandant de trupă.

Noul general Cenna, e frate cu Locotenentul-Feldmareșal Cenna, comandantul brigădei de artilerie din Galiția.

Dl Cenna, noul general, a servit și în regimentul nostru de casă 64. ca major, și acum fusese numit, deja ca colonel, comandant al brigădei de infanterie Nr. 3 în Galiția.

La anul după avansarea d-lui general Nestor staționat acum în Alba-Iulia, avem bucuria a înregistra o nouă avansare la rangul de general al unui Român. Traiască!

DI Dr. Iustin de Colbazi medic de regiment, la regimentul nostru

64, aici în Orăștie, a fost decorat de Maestatea Sa Impăratul-Rege cu **Crucea de aur cu Coroană**, pentru meritele serviciului!

Sincerele noastre felicitări!

Marile manevre de Corp ardelenești, precum se aude, vor avea loc ăstan în jurul Orăștiei.

Dr. Miron E. Cristea, Ieromonach. I. P. S. Sa metropolitul I. Meșianu a hirotonit întru ieromonach pe arhidiaconul-monach Dr. Miron Cristea, asesor în senatul bisericesc al consistoriului arhiepiscopului.

La mulți ani și la mai mare!...

Statua vitejilor din Regim. 64 cari au căzut în 1866 în războiul dela Biskupitz, și pe care ofiterimea Regimentului e hotărîtă a o ridica în curtea casarmei din Orăștie, în a cărei favor s'a dat în iarnă și un mare concert militar, — va fi desvâlțată probabil în 18 August, ziua Maestății Sale, cu mari parade militare. Pe atunci întreg Regimentul sê va afla pentru manevre aici acasă, și în fața lui sê va face desvâlțarea sêrbătorească.

O gogoriță. Gazeta ungurească „Déva és Videke” a publicat în ultimul seu număr caraghioasa știre, că eu sunt redactorul unei foi socialiste scrisă în românește, ce ar fi sê apară în Hunedoara. Deși în Hunedoara nu știe nime de plănuirea unei foi socialiste în românește și deși eu numai din gazeta ungurească „D. és V.” am luat cunoștință că aș fi „socialist”, — din respect față de publicul românesc fmi țiu de datorință să declar că întreagă știrea susnumitei gazete, e o gogoriță ivită sê vede în preajma sesonului bureților.

Vasile C. Oswald.

Earăși și earăși bățul pribegiei. Mai multe familii maghiare au sosit de nou — desculțe, goale, desbrăcate și istovite de foame — dela pământul făgăduinței — adecă dela America. Au sosit pe cheltuiala statului Austro-Ungar până la Fiume, — ear de aci au fost trimise cu șupa până la locurile lor natale. Învață Române din pățaniile altora și... *șezi acasă!*...

Gospodărie jidovească. La Oravița făcându-sê o cercetare mai aspră la oficiul de dare, unde matadori erau Mozeș Nagy (nainte ceva Gross Moritz) și Hugo Ricser (nainte Reiser), — au aflat că acești patrioți cu nume maghiarisate, au șterpelit din averea statului numai 47.000 cor. în anii din urmă!

„Spărgătorii de cripte”

Sê știe câtă sfară făcuse vara trecută, prin Iulie, știrea din foaie în foaie, în presa maghiară, că noul proprietar al moșiei Barcsay-eștilor dela Tărtăria, dl Ioan Vulcu senior, (tatăl dlui Vulcu din Orăștie), a spart cripta veche a familiilor Barcsay Iozsika aflătoare pe acea moșie, cumpărată de dsa atunci, — și au fost jăfuite scumpele sicrie și oasele din ele aruncate, deci un curat hienism de sêlbateci spărgători de cripte!

De fapt bătrânul stălp al familiei Barcsay a făcut arătare criminală contra dlui Vulcu.

Dl Vulcu aflând și de ce scriu foile și de pornirea bătrânului Barcsay, a cerut chiar dsa dela autorități cercetarea adevărului, ca apoi sê poată păși dsa contra calumniatorilor.

Autoritățile au constatat, că cripta cu pricina era acum de zeci de ani, până era încă în proprietatea Barcsay-eștilor înșiși, numai o urmă de criptă veche, în realitate o văgăună în care sê ascundeau vitele vara de soare. Totul fusese o manevră proastă a unor

hiperzeleși patrioți din partea locului, iubitori de senzații prin foi.

Bătrânul Barcsay Iános însă, pentru a împăca lucrul și a scăpa de urmările legale pentru arătarea ce făcuse contra dlui I. M. Vulcu, a dat la mâna acestuia următoarea Declarație, pe care o publicăm pentru a se vedea ce crezământ trebuie dat senzațiilor foilor maghiare, când dau în vileag câte-o știre cu coarne despre Români.

Iată în traducere verbală, caracteristica

„Declarație”.

Subscrisul declar, că arătarea mea penală făcută contra proprietarului dela Tărtăria Ioan Vulcu, o am făcut pe temeiul de informațiuni greșite.

Nevinovăția lui în lucrul acesta a ieșit la iveală.

Imputernicesc pe numitul la aceea, ca sê folosească această declarațiune a mea acolo unde și întru cât o află de bine, și pe cale ziaristică.

Sărăcsău, 3 Februarie 1903.

Barcsay János

Nainteă noastră: Petru Suci, martor, Bartha Károly martor.

Un soldat din Orăștie, ucigaș. Lângă Soborșin s'a întemplat în zilele trecute un omor sângeros. Un soldat din Orăștie, a străpuns de moarte pe un țaran. Țăranul Florea Costa din Almășel, mersese cu carul cu lemne la țergul de săptemână din Zam și după-ce și-a vèndut marfa plecase spre casă. Aproape de comuna Cerbia (lângă Soborșin) s'au suit în carul omului 2 femei din sat. Nu mult după aceea drumeții s'au întâlnit pe drum cu soldatul Constantin Dragoș, dela reg. 64 de aici. Soldatul mergea spre casă, avènd concediu pe mai multe zile. El sărl în car fără să întrebe pe nimenea, dacă îl lasă ori nu. Țăranul l-a rugat pe soldat să se coboare din car, căci era noroiu mare pe drum și carul abia putea merge, dar soldatul nu voi! Născându-se astfel ceartă între ei, soldatul scoase baioneta și isbl în inimă pe Costa, care muri în câte-va clipite. Iritat și mai mult la vederea sângelui, soldatul se aruncă asupra celor 2 femei și le-ar fi rănit de sigur și pe ele, dacă nu ar fi sărit în ajutor niște săteni. Aceștia l-au bătut bine pe ucigaș cu ciomegele, apoi îl legară și-l duseră la primărie, de unde fu adus de gendarmi la Orăștie, iar de aici a fost dus Luni de patrula militară la temnițele din Alba-Iulia. Nenorocitul e un tânăr voinic și frumos, de abia 21 ani. Ciasul rău l'a pascut și i-a mâncat norocul vieții.

Atragem luarea aminte a cetitorilor asupra inseratelor de pe pagina din urmă a foii.

Mulțumită publică.

Cu ocaziunea concertului arangiat de „Reuniunea română de cântări din Orăștie” a doua zi de Paști a. c. au încurs în total suma de 376 cor. din care sumă subtrăgându-se spesele în sumă de 181 cor. 84 fil., a rămas un venit curat de 192 cor. 22 fil. care sumă s'a adăugat la fondul Reuniunii.

Cu suprasolviri au binevoit a contribui Domnii: D. A. Vlad 10 cor., Aurel Papiu 3 cor., V. Domșa 4 cor., N. Părau 2 cor., N. Tanasă 2 cor., I. Rob, comerciant 2 cor., Mateiu Martin 1 cor., Avr. Dubleş 1 cor., Ioan Opiș 1 cor., Ilie Licesc 1 cor., I. Popa 20 fil., Ioan Herța 40 fil. și Ioan Recian 20 fil.

Când cuităm acestea, ne împlinim o plăcută datorință aducènd, în numele Reuniunii, cele mai călduroase mulțumite, atât onoratului public participant, cât și spriginitorilor Reuniunii prin contribuiri lor.

Mai departe aducem călduroase mulțumite D-lor Dr. Ioan Mihu și

